

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **T., s. r. o., P.**, IČO: X., právne zastúpený advokátom JUDr. J., P., proti žalovanému **A., s. r. o., Š.**, IČO: X., právne zastúpený advokátom JUDr. J., H., **o zaplatenie 4 481,18 eur s príslušenstvom**, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2Cob/36/2013-156 zo dňa 13. júna 2013, jednomyseľne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného **o d m i e t a**.

Žalovaný **je p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy dovolacieho konania vo výške 168,82 eur na účet jeho právneho zástupcu.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Poprad rozsudkom č. k. 18Cb/23/2010 - 82 zo dňa 19. 03. 2012 rozhodol tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 1 493,73 eur s 14,25 % p. a. úrokom z omeškania tak ako je vyčíslený vo výroku prvostupňového rozhodnutia a v prevyšujúcej časti návrh zamietol.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že ide o obchodno-právny vzťah medzi podnikateľmi, že žalobca má právo na úrok z omeškania v zmysle obchodného zákonníka a keďže žalovaný neplnil včas a v riadne dohodnutom zmluvnom termíne dostal sa do omeškania, vzniklo žalobcovi právo na úrok z omeškania. Keďže výška úrokov nebola zmluvne dohodnutá od doby ako bola dohodnutá v zmysle faktúr č. 08017, 08018, 08035, 08042, a to za obdobie od 16. 07. 2008 do 31. 12. 2008 a od 18. 09. 2008 do 31. 12. 2008 a od 27. 10. 2008 do 31. 12. 2008 vo výške 14,25 % a od 01. 01. 2009 do 30. 06. 2009 vo výške 12,5 % a od 01. 07. 2009 do 30. 06. 2011 vo výške 114 % a od 01. 07. 2011 do 31. 12. 2011 vo výške 11,25 % v znení opravného uznesenia č. k. 18Cb/23/2010- 147 zo dňa 19. 02. 2013 v ostatnej časti ohľadne výšky úrokov z omeškania nad priznanú výšku súd žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 3 O. s. p. vo výške 2 515,61 eur spolu so súdnym poplatkom vo výške 268,50 eur. Právnomu zástupcovi žalobcu odmenu za úkony, pokus o zmier a porada s klientom dňa 18. 10. 2009, keďže ide o úkony pred podaním žaloby, ktoré sú zahrnuté v odmene za úkon príprava a prevzatie zastúpenia nepriznal.

O odvolaní žalovaného proti tomuto rozsudku v časti, ktorej bolo žalobe vyhovené a v časti výroku o trovách konania, ako odvolací súd, rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 2Cob/36/2013 - 158 zo dňa 13. júna 2013 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením č. k. 18Cb/23/2010 - 147 zo dňa 08. 04. 2013 v napadnutej časti, to jest vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené vo veci samej ako aj vo výroku o náhrade trov konania potvrdil a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v súvislosti s prípravou odvolacieho konania doručil účastníkom konania aj výzvu podľa § 213 ods. 2 O. s. p. na vyjadrenie k možnosti použitia ustanovenia § 409 ods. 1 Obchodného zákonníka k § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale aj výzvu na možnosti odstránenia zrejmych nesprávností rozhodnutí súdu prvého stupňa. Z odpovede žalovaného na výzvu súdu zistil, že žalovaný namietal, že žalobca nepreukázal, že dňa 01. 01. 2008 došlo k prevodu vlastníctva hnutelných vecí z vlastníka na P., a preto nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávok na nájomnom za čas od 01. 01. 2008 na žalobcu. Podľa žalovaného nedošlo k platnému prevodu vlastníctva a je bezvýznamné sa zaoberať aplikáciou ustanovenia § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka

a aj oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Z odpovedi žalobcu na výzvu súdu odvolací súd zistil, že hnutelné veci, ktoré boli predmetom prevodu boli identifikované dostatočne určite a že pod pojmom nájomná zmluva bol jednoznačne chápaný prevod vlastníckeho práva k hnutelným veciam, ktoré boli predmetom nájmu.

Odvolací súd vzhľadom na zrejme nesprávnosti zaslal prvostupňovému súdu napadnuté rozhodnutie na opravu v zmysle ustanovenia § 164 O. s. p. a po vydaní opravného uznesenia vzhľadom na to, že už účastníci konania mali poskytnutý priestor aj na prednes záverečných návrhov na pojednávaní v odvolacom konaní dňa 19. 02. 2013 o odvolaní rozhodol bez nariadenia opätovného pojednávania. Pri viazanosti dôvodmi podaného odvolania dospel k záverom, že použité odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu, zrušenie napadnutého výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa. Konštatoval, že pre nájomný vzťah založený nájomnou zmluvou uzavretou medzi žalovaným a spoločnosťou T., s. r. o. z 01. 11. 2005 týkajúcej sa nájmu hnutelných vecí má relevantný význam oznámenie pôvodného prenajímateľa z 15. 07. 2008 /č. 1. 9 spisu/, ktorým nájomcovi oznámil prevod majetku, ktorý bol predmetom nájmu s účinkami k 31. 12. 2007. Realizovaný prevod vlastníctva hnutelných vecí na P. bol oznámený nájomcovi veci. Konštatoval, že zmluva o prevode vlastníctva týkajúca sa hnutelných vecí podlieha režimu ustanovenia § 409 a nasl. Obchodného zákonníka a nevyžaduje sa na ňu písomná forma. Určujúcim pre túto zmluvu je fakt, či táto zmluva obsahovala podstatné náležitosti a že pre právne postavenie nájomcu týchto vecí, ktoré boli predmetom nájomnej zmluvy pri zmene vlastníctva významným faktorom v zmysle aplikácie ustanovenia 608 ods. 2 Obchodného zákonníka je práve oznámenie o zmene vlastníctva. S poukazom na ustanovenie § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že nezáleží na tom akým právnym spôsobom došlo k zmene vlastníctva, nový vlastník k prenajatej veci vstupuje do práv doterajšieho prenajímateľa. Pôvodný prenajímateľ oznámil prevod vlastníctva nájomcovi a teda skutočnosti namietané v odvolaní nemôžu mať vplyv na právne postavenie nájomcu. Zároveň konštatoval, že vo vzťahu medzi postupníkom a dlžníkom nemôže byť otázka platnosti postúpenia významná, pretože dlžník nemá spravidla možnosť posúdiť, či v skutočnosti k postúpeniu došlo a či zmluva o postúpení je platná. Právnu skutočnosťou, na ktorú právo viaže zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie je oznámenie postupcu dlžníkovi, lebo inak by bol dlžník v právnej neistote, či plnil tomu, komu mal. Táto úprava je stanovená práve na ochranu dlžníka. P. oznámil postúpenie pohľadávky žalovanému a napokon aj žalovaný uzavrel kúpnu zmluvu s P. a teda uznával vlastníctvo P.. Odvolací súd konštatoval, že žalovaný ďalšie relevantné dôvody neuplatnil a podobne

neuplatnil ani výhrady voči výške trov konania. Za takéhoto stavu odvolací súd prvostupňové rozhodnutie potvrdil podľa § 219 O. s. p. a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu s vyznačenou právoplatnosťou 18. 07. 2013 podal dovolanie žalovaný podaním doručeným súdu 16. 08. 2013 s poukazom na ustanovenie § 237 písmeno f/ O. s. p. Popísal skutkový stav vyplývajúci medzi žalovaným a spoločnosťou T., s. r. o. a namietal nedostatočné odôvodnenie súdu prvého stupňa, čím mu bola jednoznačne odňatá možnosť konať pred súdom ako aj to, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym záverom.

Žalovaný namietal, že zmluva o prevode majetku bola antidatovaná, čo spôsobuje jej absolútnu neplatnosť, v zmluve o predaji majetku namietal nemožnosť uvedenia miesta podnikania a nemožnosťou disponovať s pečiatkou takejto adresy. Namietal, že zmluva o prevode majetku a práv neobsahuje určenie nábytku a že nedošlo k odovzdaniu týchto vecí, čo znamená, že P. sa nikdy nestal vlastníkom hnutel'ných vecí a ani nebol preukázaný žiadny právny titul nadobudnutia tohto majetku. Žalovaný prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 237 písmeno f/ O. s. p. odôvodnil s podporou ústavy Slovenskej republiky, § 157 ods. 2 O. s. p. ako aj skutočnosťou, že odvolací súd sa nezaoberal v odvolacom konaní s otázkou platnosti zmluvy o prevode vlastníctva. K tvrdeniu odvolacieho súdu, že kúpna zmluva nevyžaduje písomnú formu uviedol, že v danom prípade zmluva je v písomnej forme, a preto musí spĺňať zákonom predpísané náležitosti, napriek čomu odvolací súd v odôvodnení nepoukázal na žiadne konkrétne ustanovenia predmetnej zmluvy, ktoré by obsahovali tieto požadované náležitosti. Podľa žalovaného existencia postupovanej pohľadávky musí byť predmetom posudzovania súdom aj v spore medzi postupníkom a dlžníkom, čo vyplýva aj z rozhodnutia sp. zn. 31Cdo/1328/2007, v ktorom sa uvádza, že podstatné je, či dlh existuje. Poukázal na rozsudok 2Obo/49/2008, v ktorom je taktiež uvedené, že sa musí skúmať prejudiciálna otázka existencie platnosti zmluvy o postúpení. Čo sa týka tvrdenia konajúceho súdu, že žalovaný uznal vlastníctvo P. žalovaný uviedol, že s P. uzavrel zmluvu iba z dôvodu, že nemal vedomosť o obsahu zmluvy o prevode majetku, ale v prípade, že by s obsahom bol oboznámený, že zmluva bola antidatovaná, nikdy by kúpnu zmluvu s P. nebol uzavrel. Podľa žalovaného riadne odôvodnenie nemôže byť založené na zdaniach súdu, ale na nesporných preukázaných skutočnostiach.

Žalovaný namieta rozporuplnosť aj výroku o trovách konania odvolacieho súdu, nakoľko namietal úkony, ktoré neboli pre riadne uplatňovanie práva potrebné. Odôvodnenie odvolacieho súdu o trovách konania označil za nedostatočné a neobsahujúce odpovede o jeho námietkach trov konania. Vzhľadom na uvedené dôvody navrhol obidva rozsudky zrušiť a vec vrátiť na nové konanie.

K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu 15. 10. 2013, v ktorom popísal skutkový stav a čo sa týka dôvodu § 237 písmeno f/ O. s. p. uviedol, že podľa neho právo žalovaného ako účastníka konania porušené nebolo. Navrhol dovolanie zamietnuť a v prípade úspechu si uplatnil i trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie navrhovateľa podľa § 240 O. s. p. ako podané v zákonnej lehote spĺňajúce náležitosti dovolania dané ustanovením § 242 O. s. p. s tým, že prípustnosť dovolania je podľa dovolateľa daná ustanovením § 237 ods. 1 písmeno f/ O. s. p.

Predmetom dovolania je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd rozhodnutie súdu prvostupňového súdu v napadnutej časti potvrdil.

Z ustanovenia § 237 ods. 1 písmeno f/ O. s. p. vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ za odňatie možnosti konať pred súdom považuje znemožnenie realizácie práv žalovaného, a to konkrétne na riadne, presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je súčasťou ústavného práva na spravodlivé súdne konanie a zároveň patrí medzi základné zásady civilného procesu.

Predmetom dovolania je potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo vyhovené návrhu vo výške 1 493,73 eur s príslušenstvom titulom nároku na nájom za prenajaté hnutelné veci vyúčtované žalovanému jeho právnym predchodcom.

Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti dovolania je, či žalovanému bola odňatá možnosť konať pred súdom nejednoznačným odôvodnením a znemožnením realizácie jeho procesných práv, konkrétne právom na riadne odôvodnenie a presvedčivé odôvodnenie.

Z odôvodnenia prvostupňového súdu je zrejmé, že súd prvého stupňa sa podrobne zaoberal vykonávaním dokazovania dôkazmi uvedenými v odôvodnení rozhodnutia na stane 3 napadnutého rozhodnutia, zisťovaním obsahu nájomnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným a spoločnosťou T., s. r. o., uzavretím zmluvy o prevode majetku a majetkových opráv na subjekt P.T. s. r. o. Prvostupňový súd v odôvodnení rozhodnutia citoval právne ustanovenia na základe, ktorých dospel k záveru, že nárok je vo výške vyhovujúcej opodstatnený. Z opravného uznesenia je zrejmé, že došlo k oprave chyby v zmysle ustanovenia § 164 O. s. p. voči, ktorému opravnému uzneseniu odvolanie podané nebolo.

Z obsahu odôvodnenia odvolacieho súdu je zrejmé, že pri rozhodovaní vychádzal z opravného uznesenia vydaného na podnet odvolacieho súdu, že vykonával dokazovanie, nariadil pojednávanie, na ktorom účastníci konania mali možnosť realizácie ich procesných práv ako aj, že vyzval účastníkov konania v zmysle ustanovenia § 213 ods. 2 O. s. p. na vyjadrenie k možnému použitiu možných ustanovení citovaných vo výzve. Účastníci konania sa na základe výzvy konajúceho súdu k výzve vyjadrili a dovolací súd sa v odôvodnení s ich vyjadreniami vo výzve zaoberal. Z odôvodnenia odvolacieho súdu je zrejmé, že uviedol ustanovenia ako aj, že určujúcim znakom pre prevod vlastníctva hnuteľných vecí na P. označil oznámenie P., že postúpil pohľadávku týkajúcu sa nájmu hnuteľných vecí žalobcu. Z odôvodnenia je nesporné, že odvolací súd sa odôvodnením súdu prvého stupňa stotožnil, že vykonával dokazovanie ako aj to, že odôvodnil záver svojho potvrdzujúceho rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že mu bola odňatá možnosť realizácie jeho procesných práv nedostatočným odôvodnením ako aj, že by mu postupom súdu bola odňatá možnosť účastníkovi konať pred súdom.

Vzhľadom na uvedenú námietku žalovaného dovolací súd považoval za potrebné zaujať právny názor na to, či nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p. alebo či má za následok len procesnú vadu v zmysle § 241 ods. 2 písmeno a/ O. s. p.

Je potrebné uviesť, že vada konania uvedená v § 237 písmeno f/ O. s. p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd /napr. II. ÚS 261/06./ To však neznačí, že by zároveň nevyhnutne

platil aj opak, teda, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje až intenzitu vady konania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p.

Ústava Slovenskej republiky neupravuje aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi ani neustanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky takýchto pochybení upravuje Občiansky súdny poriadok ako predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižšieho stupňa. Najzávažnejším procesným vadám, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam - vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania /§ 237 O. s. p. a zároveň za prípustný dovolací dôvod/, § 241 ods. 2 písmeno a/ O. s. p. Aj niektorým ďalším procesným vadám konania neobsahujúcim stupeň závažnosti procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci na rozdiel od procesných väd vymenovaných v § 237 O. s. p. považuje síce za relevantný dovolací dôvod, nie však za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. Dovolací súd vychádzajúc z uvedeného preto dospel k záveru, že na vytýkanú vadu rozhodnutia nedostatočného odôvodnenia, teda odňatie možnosti realizácie procesných práv žalovaného by mohol prihliadnuť iba, ak by bolo dovolanie prípustné z iného dôvodu.

V danom prípade dovolací súd ani nedospel k záveru, že tvrdenie žalovaného ohľadne odňatia možnosti realizácie jeho procesných práv je dôvodné a ani za odňatie možnosti realizácie jeho procesných práv nepovažuje, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho všetkými konkrétnymi vyjadreniami s tým, že pre rozhodnutie vo veci nie sú všetky potrebné.

Posúdenie nároku súdom, ktoré sa nezhoduje s predstavou účastníka konania nie je takým postupom súdu, ktorým bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p. Takýto výklad pri aplikácii ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p. by bol nad rámec zákonnej úpravy a v podstate všetko s čím účastník konania sa v intenciách jeho návrhu nestotožnil by bolo porušením jeho práva na jeho súdnu ochranu zaručenú mu Ústavou Slovenskej republiky. Takýto výklad by bol v rozpore s ustanovením § 237 písmeno f/ O. s. p. a samotným cieľom zákonodarcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10a ods. 1 O. s. p./ v danom prípade dospel k záveru, že dôvody uvádzané v dovolaní žalovaného nezakladajú dovolací dôvod podľa ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10a ods. 1 O. s. p./ na základe uvedeného v zmysle ustanovenia § 243c O. s. p. a ustanovenia § 218 ods. 1 písmeno c/ O. s. p. dovolanie ako neprípustné odmietol.

Úspešnému účastníkovi konania na strane žalobcu dovolací súd priznal trovy dovolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci, vyjadrenie k dovolaniu vo výške 161,01 eur + 7,71 eur režijný paušál = 168,32 eur.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave, 14. augusta 2014

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habánová